

Val serija poglavlje 06

Životinjska psihologija ili
Ono što je bilo A, bit će A.
Ono što nije bilo A, neće biti A.
Sve je bilo i bit će ili A ili ne-A.

11.02.1995

P: Ranije smo čitali iz Ouspensky-jevog Tertium Organum-a o percepcijama, da li je to bilo točno opisivanje stanja naše svijesti i stanja percepcije 2. denziteta?

O: Da.

P: Dobro, sa time, napravimo skok prema percepciji 4. denziteta, da li je percepcija 4. denziteta...

O: Čekajte i vidite.

Znam da se dosta vas čudi u vezi te napomene o Ouspenskyevom opisu percepcija u 2D što je spomenuto u prethodnom dijelu ovih serija, jer ste mi bili pisali pitajući me o čemu se zapravo radi. Prije nego se upustim u diskusiju, želim citirati taj dio iz sesije, jer će se tema ponovo pojaviti, a čitatelj bi možda htio biti upoznat sa tim, jer svih zanima zašto i kako može biti da mi živimo u svijetu tako ogromnih razlika u percepciji, i da to može imati duboki uticaj na nas, jer nam ukazuje da je moguće da živimo među bićima koje mi ne možemo opažati.

Tu je i tema o tome kakva može biti naša percepcija, opažanje, nakon „diplomiranja“ i prelaza u 4D i to je pitanje na koje svi želimo čuti odgovor. I tako, u svojim špekulacijama, Ouspensky nam je možda dao neke naznake, iako je prilično sigurno da nije bio skroz u pravu. Zapravo, Ark i ja smo diskutirali o tome da li treba objaviti ovaj dio, jer je on misli da postoji ozbiljan propust u Ouspenskyevim „znanstvenim argumentima.“ Ark kaže da oni uopće nisu znanstveni i da Ouspensky pravi pretpostavke i izjave bez dokaza. To može biti istina, no smisao ovog dijela je bio da da nagovještaj razlike između ljudskog i životinjskog doživljavanja svijeta oko nas, tako da bismo mogli imati okvir iz kojega ćemo izvoditi daljnje špekulacije. U međuvremenu Ark će pripremati neke dodatne informacije o današnjim saznanjima u području teme koju Ouspensky možda nikad nije ni zamišljao, ili ako jest, onda nije dovoljno, zato „ostanite na liniji.“

Izvadak će biti poduži, ali ne vidim načina kako da ga skratim, a da se ne izostavi nešto važno. Iako je jezik malo „staromodan“, obzirom da je pisan 1920-ih ili ranije, Ouspensky je prilično jezgrovit i ekonomičan sa riječima, i samo ih je nekoliko koje su „ekstra“. No, krajnji rezultat će biti, čak i za one koji nemaju ili ne mogu nabaviti knjigu, razumijevanje onoga o čemu ovdje govorimo, a to je percipiranje u denzitetima. A želim prenijeti ideju o razlikama percipiranja u različitim denzitetima, ne nužno onako kako je iznio Ouspensky. Dakle, molim, pročitajte to iako možda isprva nećete vidjeti povezanost; možda ćete biti iznenađeni sa idejama koje će vam početi padati na pamet!

Iz Tertium Organum:

Osnovna jedinica naše percepcije je osjet. Osjet je elementarna promjena stanja našeg unutrašnjeg života koja nastaje, ili se nama tako čini, zbog neke promjene stanja vanjskog svijeta s obzirom na naš unutrašnji život, ili zbog promjene stanja u našem unutrašnjem životu s obzirom na vanjski svijet. U ovom slučaju fizičko tijelo je dio vanjskog svijeta. Tako nas uče fizika i psihofizika. Ovdje nećemo ulaziti u raspravu o tome koliko su točna ili netočna tumačenja tih znanosti. Dovoljno je odrediti osjet kao elementarnu promjenu stanja svijesti, tj. kao element ili osnovnu jedinicu te promjene.

Doživljavajući osjet držimo da je on, da tako kažemo, odraz nekih promjena u vanjskom svijetu.

Proživiljeni osjeti ostavljaju neki trag u našem pamćenju. Gomilajući se, pamćenja osjeta se u svijesti spajaju u grupe po sličnosti, združuju se, slažu, suprotstavljaju. Osjete koje obično doživljavamo u bliskoj vezi s nekim drugim osjetom u istoj će vezi iskrasavati u pamćenju. I postupno se iz pamćenja osjeta stvaraju predodžbe. Predodžbe su, da tako kažemo, grupe pamćenja osjeta. Pri stvaranju predodžbi osjeti se grupiraju u dva jasno izražena smjera.

Prvi je smjer po naravi osjeta: osjeti žute boje spajat će se s drugim osjetima žute boje, osjeti kiselog okusa s drugim osjetima kiselog okusa. Drugi je smjer po vremenu primanja osjeta. Kad jedna grupa, koja stvara jednu predodžbu, sadrži različite istovremeno doživljene osjete, pamćenje te određene grupe osjeta pripisuje se zajedničkom uzroku. "Zajednički uzrok" se projicira u vanjski svijet kao objekt i pritom se pretpostavlja da određena predodžba odražava zbiljska svojstva tog objekta. Takvo grupno pamćenje je predodžba, npr. predodžba stabla - tog stabla. U tu grupu ulazi zelena boja lišća, njegov miris, sjena, šum vjetra u granama itd., itd. Sve to zajedno stvara nešto poput žarišta svjetala što izviru iz našeg razuma i postupno se usmjeravaju na vanjski objekt, usklađujući se, bolje ili lošije s njim.

U dalnjem zapletanju mentalnog života pamćenje predodžbi prolazi isti proces kao i pamćenje osjeta. Gomilajući se, pamćenja predodžbi ili "slike predodžbi" povezuju se u najrazličitijim smjerovima, poklapaju, suprotstavljaju, stvaraju grupe i naposljetku daju pojmove. Tako od različitih osjeta, doživljenih u različito vrijeme (u grupama), u djeteta nastaje predodžba stabla (tog stabla), a potom iz slike predodžba različitih stabala stvara se pojam stabla, tj. ne određenog stabla, već stabla općenito.

Stvaranje pojmove povlači za sobom stvaranje riječi i pojavu govora. Govor se sastoji od riječi, svaka riječ izražava pojam. Pojam i riječ su u biti isto, samo je prvi (pojam), da tako kažemo, unutrašnji vid, a drugi (rijec) vanjski. Riječ (tj. pojam) je algebarski znak stvari. U našem govoru riječi izražavaju pojmove ili ideje. Ideje su širi pojmovi, no one nisu grupni znak za slične predodžbe, već grupe različitih predodžaba, ili čak grupe pojmove. Dakle, ideja je složeni ili apstraktni pojam.

U sadašnjem trenutku imamo tri jedinice mentalnog života: osjet, predodžba, pojam (i ideja) i počinje se formirati četvrta jedinica - viša intuicija.

Ako je Kantova ideja istinita, ako je prostor sa svojim osobinama svojstvo naše svijesti, a ne vanjskog svijeta, trodimenzionalnost svijeta mora na neki način ovisiti o aparatu našeg mentalnog aparata. Konkretno, pitanje se može postaviti ovako: kakav je odnos trodimenzionalne protežnosti svijeta prema činjenici da u našem mentalnom aparatu postoje osjeti, predodžbe i pojmovi, i to upravo tim redom?

Mi imamo takav mentalni aparat, a svijet je trodimenzionalan. Kako dokazati da trodimenzionalnost svijeta ovisi o takvom mentalnom aparatu?

Kad bismo mogli promijeniti naš mentalni aparat i vidjeti da se tom promjenom izmjenio i svijet oko nas, to bi za nas bio dokaz ovisnosti svojstava prostora o svojstvima našeg razuma. Kad bismo, na primjer, trima postojećim jedinicama našeg mentalnog života mogli pridodati četvrtu, tj. višu intuiciju, koja zasad postoji samo u zametku, kad bismo je mogli učiniti određenom, točnom i djelotvornom u skladu s našom voljom, poput pojma, i kad bi se pritom povećao broj karakteristika prostora, tj. kad bi prostor od trodimenzionalnog postao četverodimenzionalan, to bi potvrdilo našu prepostavku i dokazalo Kantovu ideju da je prostor sa svojim svojstvima oblik naše osjetilne percepcije.

Kad bismo mogli ustanoviti da je za biće koje ima samo osjete svijet jednodimenzionalan; za biće koje ima osjete i predodžbe dvodimenzionalan; a za biće koje uz pojmove i ideje ima i više oblike percepcije da je svijet četverodimenzionalan, Kantova ideja bila bi eksperimentalno dokazana. Odnosno, Kantova tvrdnja o subjektivnoj naravi ideje prostora mogla bi se smatrati dokazanom:

- a) kad bi se biću koje ima samo osjete sav naš svijet sa svom raznolikošću oblika činio kao jedna crta; kad bi svemir toga bića imao jednu dimenziju, tj. kad bi to biće bilo jednodimenzionalno po svojstvima svoje percepcije; i
- b) kad bi za biće, koje osim sposobnosti doživljavanja osjeta ima i sposobnost stvaranja predodžbi, svijet imao dvodimenzionalnu protežnost, tj. kad bi sav naš svijet s plavim nebom, oblacima, zelenim stablima, planinama i ponorima njemu izgledao kao ravnina; kad bi svemir tog bića imao samo dvije dimenzije, tj. kad bi to biće bilo dvodimenzionalno po svojstvima svoje percepcije.

Ukratko, Kantova tvrdnja će biti dokazana kad shvatimo da se broj karakteristika svijeta određenom subjektu mijenja u skladu s promjenama njegova mentalnog aparata. Na žalost, nemoguće je izvesti takve pokuse, ne umijemo ograničiti ni svoj, niti tudi mentalni aparat.

Stoga moramo tražiti druge načine dokazivanja. Ako je pokus nemoguć, moguće je promatranje. Moramo si postaviti ovakvo pitanje: ima li u svijetu bića u kojih je mentalni život na razini nižoj od našega u tome smislu? Ne znamo za bića s mentalnim životom višim od našega, koja bi postojala u uvjetima poput naših. No bića s mentalnim životom nižim od našega nedvojbeno postoje. To su životinje.

Ali ne znamo je li mentalni život životinje ograničen upravo onako kako nama treba i moramo pažljivo razmotriti sve što o tome znamo. Vrlo malo znamo u čemu je razlika između mentalnog procesa životinje i mentalnog procesa čovjeka. To ne zna ni obična "razgovorna" psihologija.

U pravilu, životnjama ili posve odričemo posjedovanje razuma ili im, naprotiv, pripisujemo vlastitu psihologiju, samo "ograničenu", a kako i u čemu, ne znamo. Kažemo da životinja nema razuma, već instinkt, tj. kao da ona nije svjesna sebe, već je automatska sprava. No, imamo vrlo maglovitu ideju o tomu što zapravo instinkt može značiti. Ne govorim samo o popularnoj, već i o "znanstvenoj" psihologiji.

Pokušajmo istražiti što je instinkt i kakav je mentalitet životinje. Prvo ćemo razmotriti radnje neke životinje i odrediti u čemu se one razlikuju od naših. Ako su to instinkтивne radnje, što to znači? Kakve radnje uopće postoje i po čemu se razlikuju?

Kod živih bića razlikujemo refleksne, instinkтивne, svjesne i automatske radnje.

Refleksne radnje su jednostavno odgovori kretanjem, reakcije na vanjske podražaje, koje se uvijek

odvijaju na isti način, neovisno o svrhovitosti ili nesvrhovitosti, o primjerenosti ili neprimjerenosti u određenom slučaju. Početak i zakoni tih radnji potječu iz jednostavne podražljivosti stanice.

Što je podražljivost stanice i koji su njezini zakoni? Podražljivost stanice je njezina sposobnost da kretanjem odgovara na vanjske podražaje. Pokusi s najjednostavnijim jednostaničnim živim organizmima (poput "morske zvijezde", amebe) pokazali su da podražljivošću upravljaju strogo određeni zakoni. Stanica kretanjem odgovara na vanjski podražaj. Snaga reaktivnog kretanja povećava se s povećanjem snage podražaja, no nije moguće utvrditi točan razmjer. Da se izazove reaktivno kretanje podražaj mora biti dovoljno jak. Svaki doživljeni podražaj ostavlja u stanici neki trag koji je čini prijemljivom za druge podražaje. To se vidi po tome što na ponovljeni podražaj jednake jačine stanica odgovara jačim kretanjem nego na prvi. Ako se podražaji dalje ponavljaju, stanica će na njih odgovarati sve jačim i jačim kretanjima do određene granice. Kad dođe do te granice stanica kao da se umori i stane na isti podražaj odgovarati sve slabijim reakcijama. Čini se da se stanica navikava na podražaj. On postaje dijelom njezine stalne okoline i prestaje na njega reagirati, budući da reagira samo na promjene u okolnostima koje su stalne.

Ako je podražaj toliko slab da ne izaziva kretanje kao odgovor, on ipak ostavlja u stanici neki nevidljivi trag. To vidimo po tome što se ponavljanjem slabih podražaja može postići da stanica stane reagirati na njih. Dakle, u zakonima o podražljivosti otkrivamo začetke sposobnosti pamćenja, umora i navike. Stanica stvara iluziju bića, koje, premda nije svjesno i razumno, u svakom slučaju je u stanju pamtitи, navikavati se i umarati. Ako nas stanica gotovo može obmanuti, koliko nas lakše može obmanuti životinja sa svojim složenim životom. No vratimo se našoj analizi radnji.

Refleksnim radnjama organizma nazivaju se takve radnje u kojima ili sav organizam ili njegovi odvojeni dijelovi djeluju poput stanice, tj. u okviru zakona o podražljivosti. Takve radnje primjećujemo i kod ljudi i kod životinja. Čovjek zadrhti od iznenadne hladnoće ili neočekivanog dodira. Kapci mu zatrepuču ako mu se brzo približi ili ga dodirne neki predmet. Noga koja slobodno visi kad čovjek sjedi trza se od udarca po tetivi ispod koljena. Ta se kretanja zbivaju neovisno o svijesti, mogu se zbivati čak i usprkos svijesti. Svi jestih obično zamjećuje kad je radnja već izvršena. Ta kretanja nisu nužno svrhovita. Noga će se trznuti od udarca po tetivi bez obzira na to da li je pred njom nož ili vatra.

Instinktivnim radnjama nazivaju se svrhovite radnje, ali one koje se izvršavaju bez svijesti o izboru ili o cilju. One se javljaju s pojmom emocionalne kakvoće u osjetu, tj. od trenutka kad se na osjet nadoveže svjesni osjećaj lagode ili nelagode. Zapravo, prije pojave ljudskog intelekta, radnjama u životinjskom carstvu upravlja težnja da se stekne ili zadrži lagoda ili izbjegne nelagoda.

Schopenhauer nije priznavao drugog zadovoljstva doli spasenja od nelagode i držao je da samo nelagoda upravlja životom životinje. No ta je misao previše proturječna i u biti netočna. Lagoda i nelagoda nisu različiti stupnjevi iste stvari. Lagoda nije uvijek i samo prestajanje nelagode. U lagodi nije samo poništavanje minusa, već i aktivni plus. Okus lagode posve je drugačiji od okusa prestajanja nelagode ili neovisne lagode. S najvećom sigurnošću možemo reći da je lagoda i nelagoda instinkt koji poput pozitivnog i negativnog pola elektromagneta odbija i privlači životinju sad na jednu sad na drugu stranu, prisiljavajući je da izvršava nizove složenih radnji, ponekad toliko svrhovitih da se čine svjesnima; i ne samo svjesnima, već utemeljenima na predviđanju budućnosti, gotovo vidovitosti, poput seljenja ptica, svijanja gnijezda za još nerođene ptice, pronalaženja puta za jug u jesen i za sjever u proljeće itd. No sve se te radnje zapravo objašnjavaju samo instinktom, tj. potčinjavanjem lagodi-nelagodi.

U razdobljima u kojima se tisućje mogu računati kao dani, odabriom se razvio tip koji živi u skladu s tim potčinjanjem. To je potčinjanje svrhovito, tj. ono vodi traženom cilju. Posve je jasno zašto je to tako. Ne može biti drugačije. Zato jer određena vrsta drugačije ne bi mogla živjeti i odavno bi izumrla. Instinkt upravlja njezinim životom, ali samo dotle dok je svrhovit. Čim prestane biti svrhovit, on postaje nosilac smrti i vrsta izumire. Najčešće, lagoda-nelagoda je lagodna ili nelagodna - ne zbog korisnosti ili štetnosti koju donosi, već zbog same lagodnosti ili nelagodnosti.

Utjecaji koji su se pokazali korisnima za određenu vrstu za njezina vegetativnog života, s prijelazom na animalni život počinju se osjećati kao lagodni, a štetni utjecaji kao nelagodni. Isti utjecaj - recimo određena temperatura - može biti za jednu vrstu koristan i ugodan, a za drugu štetan i neugodan. Stoga je jasno da potčinjanje "lagodi-nelagodi" mora biti svrhovito. Lagodno je lagodno zato jer je korisno, nelagodno je nelagodno zato jer je štetno.

Poslije instinkтивnih, na sljedećem stupnju su svjesne i automatske radnje. Svjesnom radnjom naziva se radnja poznata subjektu koji je izvršava prije njezina izvršenja, radnja koju subjekt koji izvršava može imenovati, odrediti, objasniti, reći njezin uzrok i cilj prije no što je izvrši. Ponekad se svjesne radnje izvršavaju tako brzo da izgledaju nesvjesne. No to su ipak svjesne radnje ako subjekt koji ih izvršava zna što radi.

Automatske radnje su radnje koje su bile svjesne radnje određenog subjekta, a zbog čestog ponavljanja prešle su u naviku i postale nesvjesne. Naučene automatske radnje dresiranih životinja bile su svjesne radnje, ali ne životinje, već dresera. Takve radnje često izgledaju posve svjesne, no to je čista iluzija. Životinja pamti redoslijed radnji i na taj način njezine radnje izgledaju osmišljene i svrhovite. One i jesu bile smisljene, ali ih nije smislila ona. Automatske radnje često se brkaju s instinkтивnim. Zapravo, one su slične, no istovremeno je među njima ogromna razlika. Automatske radnje stvara subjekt tijekom svog života. Prije no što postanu automatske, one dugo moraju biti subjektu (ili drugoj osobi) svjesne. Instinkтивne radnje stvaraju se tijekom života vrste i sposobnost za njih predaje se u gotovom obliku nasljeđivanjem.

Automatske radnje mogu se nazvati instinkтивnim radnjama koje je određeni subjekt razvio za sebe. Instinkтивne radnje ne možemo nazvati automatskima, koje je razvila određena vrsta, jer one nikada nisu bile svjesne u nekih pojedinaca određene vrste, već su posljedica složenih nizova refleksa.

Reflekse, instinkтивne radnje i "racionalne" radnje mogu se smatrati odraženim, tj. kao ne - samostalne. Prve, druge i treće ne dolaze iz čovjeka, nego iz vanjskog svijeta. Čovjek je samo prenosnik ili pretvarač snage; sve njegove radnje pripadaju u ove tri kategorije koje su proizvodene dojmovima iz vanjskog svijeta. U ove tri vrste radnji čovjek je zapravo automat - ili nesvjestan ili svjestan svojih radnji. Ništa ne dolazi iz čovjeka samog.

Samo najviše kategorije radnji, tj. svjesne radnje (koje općenito govoreći ne promatramo, jer smo ih brkali sa racionalnim radnjama, uglavnom zato što nazivamo "racionalne" radnje svjesnima) - samo ove radnje su ovisne ne samo o dojmovima iz vanjskog svijeta, nego i od nečeg drugog. Ali kapacitet za takve radnje je vrlo rijedak i samo vrlo malo ljudi ga ima. Ove ljude se može definirati kao **VIŠI TIP** čovjeka.

Pošto smo ukratko utvrdili razlike među radnjama, moramo se vratiti na postavljeno pitanje: - po čemu se mentalni aparat životinje razlikuje od čovjekova? Znamo da životinje ne govore poput nas.

Od četiri kategorije akcije samo dva niža tipa su dostupne životinjama. "Racionalne" radnje nisu

dostupne za njih. To je dokazano, prije svega, činjenicom da životinje ne govore. Ranije smo ukazali da je stjecanje govora neraskidivo povezano s posjedovanjem pojmoveva. Dakle, možemo reći da životinje ne posjeduju pojmove.

Je li to točno i je li moguće posjedovanje instinktivnog razuma bez posjedovanja pojmoveva?

Sve što znamo o instinktivnom razumu upućuje nas na to da on djeluje tek kad posjeduje samo predodžbe i osjete, a na nižim razinama kad posjeduje samo osjete. Mentalni aparat, koji misli uz pomoć predodžaba, mora biti istovjetan instinktivnom razumu koji mu omogućuje da odabere između dostupnih predodžaba, što izvana ostavlja dojam rasuđivanja i zaključivanja. Životinja zapravo ne misli o svojim radnjama, već živi po emocijama, pokoravajući se onoj emociji koja je u određenom trenutku jača. Premda, dakako, u životu životinje ima vrlo kritičnih trenutaka kad je sučeljena s nužnošću da odabere iz nekog niza predodžaba. Tada njezine radnje u određenom trenutku mogu izgledati posve promišljene. Primjerice, životinja u opasnosti često se ponaša začuđujuće oprezno i mudro.

No u zbilji, postupcima životinja upravljaju samo emocije. Već smo istaknuli da su emocije svrhovite i potčinjavanje njima mora biti svrhovito za normalno biće. Svaka predodžba životinje, svaka zapamćena slika povezana je s nekim emocionalnim osjetom ili emocionalnim sjećanjem; nema neemocionalnih hladnih misli ili slika u naravi životinje. Ako ih i ima, one su nedjelatne, nesposobne da je pokrenu na bilo kakvo djelovanje.

Dakle, sve radnje životinja, ponekad vrlo složene, svrhovite i naizgled razumske mogu se objasniti i bez prepostavke da u životinja postoje pojmovi, sudovi i zaključci. Naprotiv; moramo priznati da životinje nemaju pojmoveva. Za to je dokaz to što one nemaju govor.

Uzmemo li dva čovjeka različite nacionalnosti, različite rase, koji govore različitim jezicima i nastanimo ih zajedno. Oni će odmah naći način da razgovaraju. Jedan prstom nacrtava krug, drugi uz njega nacrtava drugi krug. To je dovoljno da utvrde kako se mogu razumjeti. Ako se ljudi odvoje debelim kamenim zidom, ni to ih neće odvratiti. Jedan pokuca tri puta, drugi za odgovor pokuca tri puta. Komunikacija je uspostavljena. Ideja komuniciranja sa stanovnicima drugog planeta temelji se upravo na sistemu svjetlosnih signala. Na zemlji bi trebalo postaviti golemi svijetleći krug ili četverokut. Morali bi ga spaziti s Marsa ili bilo odakle i odgovoriti sličnim signalom.

Sa životnjama živimo zajedno, a s njima nismo u stanju uspostaviti takvu komunikaciju. Očito je među nama veća udaljenost i dubla razlika nego među ljudima koje odvaja nepoznavanje jezika, kameni zidovi i velike udaljenosti.

Drugi dokaz odsutnosti pojmoveva u životinja je nesposobnost životinje da radi s polugom, tj. njezina nesposobnost da samostalno shvati značenje i rad poluge. Uobičajeni zaključak da životinja ne zna kako upotrijebiti polugu jednostavno stoga što njezini organi (noge i sl.) nisu prilagođeni za takve radnje ne bi izdržao kritiku, jer se svaka životinja može naučiti da upotrebljava polugu. Znači, ne radi se o organizma. Životinja jednostavno ne može sama doći na ideju poluge. Pronalazak poluge smješta je odvojio prvobitnog čovjeka od životinja i to je tjesno povezano s pojmom pojmoveva. Mentalna strana razumijevanja rada poluge sastoji se u sklapanju točnog silogizma. Bez mentalnog sklapanja silogizma nemoguće je razumjeti rad poluge. Bez pojmoveva je nemoguće izvesti silogizam. Na mentalnom polju silogizam je doslovce isto što poluga na fizičkom. (silogizam – logički zaključak koji se izvodi iz dviju ili više prepostavki)

Upotreba poluge jednako silno razlikuje čovjeka od životinje kao i govor. Kad bi zemlju promatrali neki učeni Marsijanci i objektivno je ispitivali kroz teleskop, bez mogućnosti da izdaleka čuju govor, niti da ulaze u subjektivni svijet žitelja zemlje, i bez ikakva dodira s njima, oni bi bića koja žive na zemlji podijelili u dvije grupe: oni koji znaju raditi s polugom i oni koji ne poznaju rad poluge.

Psihologija životinje nama je uopće vrlo maglovita. Bezbroj promatranja svih životinja, od slona do pauka i bezbroj anegdota o inteligenciji, oštromosti i čudorednim odlikama životinje ne mijenjaju ništa u tom pogledu. Mi zamišljamo životinje ili kao žive automate ili kao glupa ljudska bića. Odveć smo se zatvorili u krug našeg mentaliteta. Ne pomisljamo na neki drugi i nehotice mislimo da je jedini mogući oblik mentaliteta onaj koji mi posjedujemo. No to je iluzija koja nas prijeći da shvatimo život. Kad bismo mogli ući u unutrašnji svijet životinje, razumjeti kako ona zamjećuje, shvaća i postupa, vidjeli bismo mnogo izuzetno zanimljivih stvari.

Na primjer, kad bismo mogli zamisliti i mentalno rekonstruirati logiku životinje, to bi nam mnogo pomoglo da razumijemo vlastitu logiku i zakone našeg mišljenja. U prvom redu bismo shvatili uvjetnost i relativnost vlastitih logičkih sklopova i zajedno s tim uvjetnost naše ukupne predodžbe svijeta. Životinja mora imati vrlo osobitu logiku. To, dakako, nije logika u pravom smislu riječi, jer logika podrazumijeva postojanje logosa, tj. riječi ili pojma. Naša uobičajena logika po kojoj mi živimo, bez koje "čizmar ne bi mogao napraviti čizme", svodi se na jednostavnu shemu koju je formulirao Aristotel u onim djelima koja su njegovi učenici objavili pod zajedničkim naslovom Organon, tj. "Oruđe" (mišljenja). Ta se shema sastoji u ovome

A je A.

A nije ne-A.

Sve je ili A ili ne-A.

Logika te sheme - Aristotelova logika, posve je dosta na za promatranje. Ali za iskustvo ona je nedostatna jer se iskustvo zbiva u vremenu, a u Aristotelovim formulama vrijeme nije uračunato. To je uočeno na samom početku utvrđivanja našeg iskustvenog znanja, zabilježio je Roger Bacon, a formulirao, nekoliko stoljeća kasnije, njegov slavni prezimenjak lord Francis Bacon u djelu Novum Organum, "Novo oruđe" (mišljenja). Baconovu formulu ukratko se može svesti na ovo:

Ono što je bilo A, bit će A.

Ono što je bilo ne-A, bit će ne-A.

Svaka stvar je bila i bit će A ili ne-A.

Sve naše znanstveno iskustvo izgrađeno je na tim formulama, neovisno o tomu da li ih naš razum uzima u obzir ili ne. Upravo na njima se temelji šivenje čizama, jer kad čizmar ne bi bio siguran da će koža koju je kupio jučer biti koža i sutra, vjerojatno se ne bi odlučio šiti čizme, već bi tražio sigurnije zanimanje.

Logičke formule, i Aristotelove i Baconove, jednostavno su izvedene iz promatranja činjenica, ne sadrže i ne mogu sadržati ništa drugo doli sadržaj tih činjenica. One nisu zakoni mišljenja, već samo zakoni vanjskog svijeta kako ga mi zamjećujemo, ili zakoni našeg odnosa prema vanjskom svijetu.

Kad bismo mogli predočiti sebi "logiku" životinje razumjeli bismo njezin odnos prema vanjskom svijetu. Naša glavna greška u pogledu unutrašnjeg svijeta životinja sastoji se u tome što im pripisujemo našu logiku. Mislimo da je logika jedna, da je naša logika nešto apsolutno što postoji izvan nas i mimo nas. Međutim, to su samo zakoni odnosa našeg unutrašnjeg života prema vanjskom

svijetu ili zakoni koje naš razum nalazi u vanjskom svijetu. Različit um naći će druge zakone.

Prva razlika između logike životinje i naše logike je u tome što logika životinje nije opća. Postoji posebna logika za svaki slučaj, za svaku pojedinačnu predodžbu. Za životinju ne postoji klasifikacija prema zajedničkim svojstvima, tj. prema razredima, odlikama, vrstama. Svaki pojedini predmet postoji sam za sebe, sva njegova svojstva su specifična svojstva.

Ova kuća i ona kuća za životinju su dva posve različita predmeta, jer prva je njezina kuća, a druga neka tuđa. Općenito govoreći mi prepoznajemo predmete po njihovoj sličnosti, a životinja ih vjerojatno prepoznaje po njihovoj različitosti. Ona svaki predmet pamti po onom obilježju koje za nju ima najveće emocionalno značenje. U takvom obliku, tj. s emocionalnim odlikama, predodžbe se održavaju u pamćenju životinje. Očito, mnogo je teže čuvati u pamćenju takve predodžbe te je stoga pamćenje životinje neusporedivo opterećenije od našega, premda je po količini znanja i po količini onoga što se zadržava u pamćenju ona mnogo iza nas.

Kad jednom vidimo predmet mi ga svrstavamo u određeni razred, rod, vrstu, uvrštavamo ga u ovaj ili onaj pojam i u našem ga umu povezujemo s nekom "riječi", tj. s nekim algebarskim znakom, zatim s drugim koji ga određuje itd. Životinja nema pojmove, ona nema te mentalne algebre uz pomoć koje mi mislimo. Ona mora znati određeni predmet i zapamtiti ga sa svim njegovim karakteristikama i osobitostima. Neće se vratiti niti jedna zaboravljena karakteristika. Za nas se glavnina karakteristika podrazumijeva u pojmu s kojim smo povezali neki predmet i možemo ga pronaći u pamćenju po bilo kojoj njihovoj karakteristika.

Iz toga je jasno da je pamćenje životinje mnogo opterećenije od našega i da je upravo to glavni razlog koji koči mentalni razvoj životinje. Njezin je razum odviše zauzet. Ona nema kada kretati se naprijed. Mentalni razvoj djeteta može se zaustaviti ako se prisiljava da uči napamet nizove riječi i brojeva. Životinja je točno u istom položaju. To objašnjava neobičnu činjenicu da je životinja inteligentnija u mladosti. Vrhunac intelektualne moći čovjek doseže u zrelem dobu, vrlo često čak i u starosti. U slučaju životinje upravo je obrnuto. Ona je prijemčiva samo dok je mlada. U zreloj dobi njezin se razvoj zaustavlja, a u starosti nedvojbeno nazaduje. Logika životinje, ako je pokušamo izraziti u formulama poput Aristotelovih i Baconovih, bit će ovakva:

Životinja će razumjeti formulu A je A. Ona će reći: ja je ja, itd.

Ali formulu A nije ne-A ona više neće razumjeti. Ne-A je već pojam. Životinja će ovako reći:

Ovo je ovo.
Ono je ono.
Ovo nije ono.

ili

Ovaj čovjek je ovaj čovjek.
Onaj čovjek je onaj čovjek.
Ovaj čovjek nije onaj čovjek.

Kasnije ću se morati vratiti na logiku životinja. Zasad je bilo nužno samo utvrditi činjenicu da je psihologija životinje osobita i bitno se razlikuje od naše. Ona nije samo osobita, već i vrlo različita.

Među nama poznatim životinjama, čak među domaćim životinjama, toliko su velike psihološke razlike da ih to postavlja na posve različite razine. Mi to ne opažamo i sve stavljamo pod zajednički nazivnik – "životinje".

Gusak je nogom stao na komad kore lubenice, nateže ga kljunom i ne može ga izvući, a nikada neće doći na to da podigne nogu. To znači da su njegovi mentalni procesi toliko neodređeni da gusak slabo poznaje svoje tijelo i slabo ga razlikuje od drugih predmeta. To se ne može dogoditi ni psu ni mački. Oni odlično poznaju svoje tijelo. No, u odnosima prema vanjskim predmetima pas i mačka su vrlo različiti. Promatrao sam psa, "vrlo inteligentnog" setera. Kad mu se zgužvao prostirač na kojem je spavao i postalo mu neudobno ležati na njemu, on je shvaćao da je neudobnost izvan njega, da je neudobnost u prostiraču, točnije, u položaju prostirača. Hvatao je Zubima prostirač, vrtio ga, vukao tamno-amo i pritom režao, uzdisao i stenjao dok mu netko ne bi došao pomoći. Ali sam nikada nije uspio poravnati prostirač. S mačkom se takvo pitanje čak ne bi ni pojavilo. Mačka dobro pozna svoje tijelo, ali sve izvan sebe ona prihvata kao takvo, kao nešto dano. Ispravljati vanjski svijet, prilagođavati ga za svoju udobnost mački nikada neće pasti na pamet. Stoga, kad nešto ne bi bilo u redu s njezinim ležajem, mačka bi se sama vrtila i gnijezdila bezbroj puta dok se ne bi udobno smjestila; ili bi otisla i legla na drugo mjesto. Majmun bi, dakako, s lakoćom prosto sebi prostirku. To su četiri posve različite psihologije. I to je samo jedan primjer, a lako bi bilo navesti ih na stotine. Ipak, za nas je to sve jedno životinja. Mi miješamo zajedno vrlo mnogo posve različitih stvari. Naše su "podjele" vrlo često netočne i to nas ometa da se snađemo u ispitivanju nas samih.

Uostalom bilo bi posve netočno tvrditi da spomenute razlike određuju "evolucijske stadije", da su životinje jednog tipa višje ili niže od drugih. Pas i majmun, po svojim sposobnostima da imitiraju i vjernosti čovjeku se čini da su višlji od mačke, ali mačka je beskrajno nadređena njima u intuiciji, istančanom osjećaju, nezavisnosti i snazi volje. Pas i majmun očituju sebe u cijelosti. Sve što se nalazi u njima se može vidjeti. Ali nije bez razloga da se mačka smatra čarobnom i tajnovitom životinjom. Ima puno u njoj što je skriveno, koliko ni sama ne zna. Ako netko govori o evoluciji, bilo bi mnogo više točnije reći da su to životinje različitih evolucija, kao i, po svemu sudeći, ne postoji jedna nego i nekoliko evolucija u čovječanstvu.

Priznanje nekoliko nezavisnih i iz određene točke gledišta, ekvivalentnih evolucija, razvijanje posve različitih svojstava, bi nas dovelo do izbavljenja iz beskonačnog labirinta proturječnosti u našem razumijevanju čovjeka i pokazalo bi nam put do razumijevanja jedine prave evolucije važne za nas, evolucije ka nadčovjeku.

Utvrđili smo veliku razliku između duhovnog aparatstva čovjeka i životinje. Ta razlika bez sumnje mora imati velik utjecaj na percepciju vanjskog svijeta životinja. Ali kako i u čemu? Upravo to je ono što ne znamo i što moramo nastojati utvrditi. Zbog toga se još jednom moramo vratiti na našu percepciju svijeta i detaljno ispitati kako ga mi zamjećujemo, a zatim pogledati kako mora zamjećivati svijet životinja sa svojim ograničenim mentalnim aparatom.

Prije svega moramo pribilježiti da je, s obzirom na vanjski izgled i oblik svijeta, naša percepcija krajnje netočna. Znamo da se svijet sastoji od tijela, no mi vidimo i zamjećujemo samo površine. Nikada ne vidimo i ne zamjećujemo tijela. Tijelo je već pojam sastavljen od niza predodžaba stečenih razmišljanjem i iskustvom. Za neposredni osjet postoje samo površine. Osjećanje težine, mase, obujma, koje misaono povezujemo s "tijelom", zapravo je vezano s osjećanjem površina. Mi samo znamo da to osjećanje površine potječe od tijela, ali samo tijelo nikada ne osjećamo. Možda se složeno osjećanje površine, težine, mase, gustoće, čvrstoće i sl. može nazvati "osjetom tijela". No mi moramo umom povezati sve te osjete u jedan i taj opći osjet nazvati tijelom. Izravno osjećamo samo površinu, a

zatim odvojeno težinu, čvrstoću itd. Tijelo kao takvo nikada ne osjećamo.

Ali mi znamo da se svijet ne sastoji od površina, znamo da pogrešno vidimo svijet. Znamo da nikada ne vidimo svijet kakav on jest, ne samo u filozofskom smislu, već u najobičnijem geometrijskom. Nikada nismo vidjeli kocku, kuglu itd., već samo površine. Znajući to, mi misaono ispravljamo ono što vidimo. Iza površina promišljamo tijelo.

Nikada ne možemo čak ni zamisliti tijelo. Ne možemo zamisliti kocku ili kuglu, ne u perspektivi, već sa svih strana odjednom. Jasno je da svijet ne postoji u perspektivi iako ga mi drugačije ne možemo vidjeti. Mi sve vidimo samo u perspektivi, tj. zamjećivanjem mi našim okom iskrivljavamo svijet. I znamo da ga iskrivljavamo. Znamo da nije onakav kako ga mi vidimo. Umom stalno ispravljamo ono što oko vidi, zamjenjujemo zbiljski sadržaj s onim simbolima stvari koje nam naš vid pokazuje.

Naš vid je složena sposobnost. Sastoje se od vidnih osjeta i pamćenja osjeta opipa. Dijete nastoji opipati sve što vidi: nos svoje dadilje, mjesec, "zečića" na zidu. Tek postupno uči samo vidom razlikovati što je blizu, a što daleko. Ali znamo da i u zreloj dobi vrlo lako podlijежemo optičkim iluzijama. Udaljene predmete vidimo kao plošne, tj. još pogrešnije, jer je reljef ipak simbol koji ukazuje na neko svojstvo predmeta. Iz velike udaljenosti čovjek nam se čini poput silhuete. To se događa stoga što na velikoj udaljenosti nikada ništa ne možemo opipati, a oko nije naviklo uočavati razlike među površinama koje se na maloj udaljenosti mogu osjetiti vrhovima prstiju.

Nikada ne možemo, čak niti na vrlo malom prostoru, vidjeti dio vanjskog svijeta onakav kakav on jest, tj. onakav kakvog znamo da jest. Pisaći stol, ormar, nikada ne možemo vidjeti istovremeno sa svih strana i iznutra. Naše oko na određeni način iskrivljava vanjski svijet kako bismo, pogledavši oko sebe, mogli odrediti položaj predmeta u odnosu na sebe. No, nemoguće nam je pogledati svijet ne sa svog gledišta i nikada ga ne možemo vidjeti točno, neiskrivljena našim vidom.

Reljef i perspektiva - to je iskrivljavanje predmeta našim okom. To je optička iluzija, obmana viđenja. Kocka u perspektivi uvjetni je simbol trodimenzionalne kocke. Sve što vidimo samo je uvjetna slika uvjetno zbiljskog trodimenzionalnog svijeta koji izučava naša geometrija, a ne sam zbiljski svijet. Na temelju onoga što vidimo moramo nagadati što je u zbilji. Znamo da je ono što vidimo netočno i mislimo, tj. prepostavljamo da svijet nije onakav kakvim ga mi vidimo. Kad ne bismo sumnjali u točnost našeg viđenja, kad bismo mislili da je svijet onakav kakvim ga mi vidimo, mi bi mislili da je on takav kakvim ga vidimo. U stvarnosti, mi konstantno uvodimo korekture u ono što vidimo.

Sposobnost ispravljanja onoga što oko vidi zahtijeva posjedovanje pojmove, jer se ispravke stvaraju rasudivanjem, što je nemoguće bez pojmove. Bez te sposobnosti ispravljanja onoga što oko vidi mi bismo svijet vidjeli drugačijim, tj. mnogo onoga što postoji vidjeli bismo pogrešno, ne bismo vidjeli mnogo onoga što postoji i vidjeli bismo vrlo mnogo onoga što u zbilji uopće ne postoji. U prvom redu vidjeli bismo veliku količinu nepostojećih gibanja. Za izravni osjet svako naše gibanje povezano je s gibanjem svega oko nas. Mi znamo da je to gibanje iluzorno, ali ga vidimo kao zbiljsko. Predmeti se okreću pred nama, jure mimo nas, pretječu jedni druge. Kuće pokraj kojih se sporo vozimo polako se okreću; ako se vozimo brzo i one se brzo okreću; stabla naglo izrastaju pred nama, jure i iščezavaju.

To naizgledno oživljavanje predmeta, zajedno sa snovima, pribavljaljalo je i još uvijek pribavlja glavnu hranu bajkovitoj mašti. U tim slučajevima "gibanja" predmeta mogu biti vrlo složena. Pogledajte kako se čudno ponaša žitno polje gledano kroz prozor vašeg vagona. Ono pritrčava do samog prozora, zaustavlja se, polako okreće oko sebe i bježi u stranu. Stabla u šumi trče različitim brzinama, prestižući jedno drugo. Cio krajolik iluzornog gibanja! A tek sunce koje i dalje u svim jezicima

"izlazi" i "zalazi" i vjera u "gibanje" kojega se nekoć tako strasno branila! Sve to nama izgleda tako. I premda već znamo da su ta gibanja iluzorna, mi ih ipak vidimo i ponekad se prevarimo. Koliko bismo više iluzija vidjeli kad ne bismo razumom mogli shvatiti uzroke zbog kojih one nastaju i kad bismo držali da sve postoji upravo onako kako mi vidimo.

Ja vidim, znači to postoji!

Ova tvrdnja glavni je izvor svih iluzija. Točno bi bilo reći:

Ja vidim, znači to ne postoji!

ili barem:

Ja vidim, znači to nije tako!

Mi to možemo reći, a životinja ne može. Za nju ono što vidi, to i postoji. Ona mora vjerovati onomu što vidi. Kakav životinji izgleda svijet? Svijet životinji izgleda kao niz složenih pokretnih ploha. Životinja živi u dvodimenzionalnom svijetu, njezin svemir ima svojstva i izgled plohe. Na toj plohi odvija se velika količina svih mogućih gibanja najčudesnije naravi. Zašto će životinji svijet izgledati kao ploha? Ponajprije stoga što on i nama izgleda kao ploha. No mi znamo da svijet nije ploha, a životinja to ne može znati. Ona prihvata sve onako kako njoj izgleda. Ona ne može ispravljati ono što oko vidi - ili ne može u onoj mjeri u kojoj mi možemo.

Mi možemo mjeriti u tri smjera, jer nam to dopušta narav našeg razuma. Životinja može mjeriti samo u dva smjera istovremeno. Nikada odjednom u tri. Kako životinja nema pojmove, ona nije u stanju zapamtiti mjere prvog smjera dok mjeri drugi i treći. To moram bolje razjasniti.

Zamislimo da mjerimo kocku. Pri mjerenu kocke u tri smjera, dok mjerimo jedan, druga dva moramo držati u pameti, pamtiti. Pamtiti ih možemo samo u obliku pojmove, tj. samo ako ih povežemo s različitim pojmovima, ako na njih nalijepimo različite znakove. Tek kad na prva dva smjera nalijepimo znak duljine i širine, možemo mjeriti visinu. Drugačije je nemoguće. Kao predodžbe, prve dvije mjere kocke posve su istovjetne i svakako će se u duhu sliti u jednu. Životinja nema pojmove, pa ne može na prve dvije mjere kocke nalijepiti znakove duljine i širine. Stoga, kad životinja stane mjeriti visinu kocke, prve dvije mjere stopit će se u jedno.

Životinja koja mjeri kocku, a posjeduje samo predodžbe bez pojmove, bit će poput mačke koju sam jednom promatrao. Ona je odvukla svoje mačice bilo ih je pet ili šest - u različite sobe i nije ih mogla sakupiti zajedno. Hvatala je jedno, prenosila i stavljala pored drugoga. Zatim je trčala tražiti treće, donosila ga i stavljala uz prva dva, ali onda bi uzimala prvo i odnosila u drugu sobu, stavljala ga pored četvrtog, zatim opet trčala tamo, uzimala drugo i vukla ga negdje petomu itd., itd. Mačka se kinjila sa svojim mačićima cijeli sat, iskreno se mučila i ništa nije mogla uraditi. Bilo je jasno da nije imala pojmove uz pomoć kojih bi mogla zapamtiti koliko je ukupno mačića.

Izuzetno je važno objasniti odnos životinje prema dimenziji tijela. Radi se o tome da životinja vidi samo plohe. (To možemo reći s punim uvjerenjem jer i sami vidimo samo plohe.) Budući da vidi samo plohe, životinja može zamisljati samo dvije dimenzije. Treću dimenziju, zajedno s prve dvije, ona bi već morala promišljati, tj. ta dimenzija mora biti pojam. No životinja nema pojmove. Dakle, treća dimenzija se javlja i kao predodžba. Stoga se, u trenutku kad se pojavi treća dimenzija (kao predodžba), dvije prve predodžbe neizbjegno stapanju u jednu. Životinja vidi razliku između dvije

dimenzije. Razliku između tri dimenzije ona ne može vidjeti. Tu razliku treba znati. A da bi se ona znala, nužni su pojmovi.

Istovjetne predodžbe moraju se životinji stapati u jednu kao što se nama stupaju u jednu dvije istovremene, istovjetne pojave koje se zbivaju u jednoj točki. Životinji će to biti jedna pojava kao što su za nas jedna pojava sve istovjetne istovremene pojave koje se zbivaju u jednoj točki. Na taj način, životinja će vidjeti svijet kao plohu i mjerit će tu plohu samo u dva smjera.

Kako objasniti činjenicu da se životinje, živeći u dvodimenzionalnom svijetu, ili videći sebe u dvodimenzionalnom svijetu, savršeno snalaze u našem trodimenzionalnom svijetu? Kako objasniti da ptica leti i gore i dolje i naprijed i postrance, u sva tri smjera; konj skače preko jaraka i prepona; pas i mačka vjerojatno shvaćaju svojstva dubine i visine istovremeno s duljinom i širinom?

Da to objasnimo moramo se vratiti na temeljna načela psihologije životinja. Već smo ukazali da mnoga svojstva predmeta, koja mi pamtimosmo kao opća svojstva vrste i oblika, životinja mora zapamtiti kao pojedinačna svojstva predmeta. Da se snađe u toj golemoj zalihi pojedinačnih svojstava sačuvanih u pamćenju životinji pomaže emocionalna odlika koja je za nju povezana sa svakom predodžbom i svakim zapamćenim osjetom. Recimo da životinja zna dvije staze kao posve odvojene pojave koje među sobom nemaju ničeg zajedničkog; jedna pojava, tj. jedna staza sastoji se od niza određenih predodžaba obojenih određenim emocionalnim karakteristikama; druga pojava, tj. druga staza sastoji se od niza drugih određenih predodžaba obojenih drugim karakteristikama. Mi kažemo da je i jedno i drugo staza, jedna na jednom, druga na drugom mjestu.

Za životinju dvije staze nemaju ničeg zajedničkog. No ona pamti sav redoslijed emocionalnih karakteristika prve i druge staze i na taj način pamti obje staze s njihovim okukama, rupama, ogradama itd. Dakle, pamćenje određenih svojstava viđenih predmeta pomaže životinji da se snalazi u pojavnom svijetu. Ali, u pravilu, pred novim pojavama životinja je mnogo bespomoćnija od čovjeka. Životinja vidi dvije dimenzije. Treću dimenziju ona stalno osjeća, ali je ne vidi. Ona je osjeća kao nešto prolazno, kako mi osjećamo vrijeme. Plohe koje životinja vidi za nju imaju mnoga čudna svojstva, a ponajprije mnogobrojna i različita gibanja. Kao što je već rečeno, za nju su vjerojatno posve zbiljska sva iluzorna gibanja. Ona se i nama čine zbiljskim, no mi znamo da su iluzorna: okretanje kuće mimo koje se vozimo, izrastanje drva iza ugla, putovanje mjeseca kroz oblake i slično.

Osim toga, za životinju će postojati mnoga druga gibanja o kojima mi čak i ne slutimo. Radi se o tome da se mnogi, za nas nepokretni predmeti - upravo svi predmeti, životnjama moraju činiti pokretnima. I upravo u tim gibanjima njoj će se očitovati treća dimenzija tijela, tj. treća dimenzija tijela njoj će izgledati kao gibanje.

Pokušajmo zamisliti kako životinja zamjećuje predmete vanjskog svijeta. Pretpostavimo da pred njom stoji veliki disk i uz njega velika kugla istog promjera. Stojeći nasuprot njih na određenoj udaljenosti životinja će vidjeti dva kruga. Ako ih stane obilaziti, uočit će da kugla ostaje krug, a disk se postupno sužava, pretvara se u usku prugu. Pri dalnjem kretanju oko te pruge, ona se počinje širiti i postupno se nanovo pretvara u krug. Ako se kreće oko kugle, ona neće mijenjati oblik. Ako joj se životinja približi, s njom će se početi zbivati neobične pojave.

Pokušat ćemo opisati kako životinja zamjećuje površinu kugle, za razliku od površine diska. Nedvojbeno je da ona sfernou površinu zamjećuje drugačije od nas. Mi konveksnost ili sfornost zamjećujemo kao opće svojstvo mnogih ploha. Po naravi svog mentalnog aparata životinja mora sfernost zamjećivati kao pojedinačno svojstvo određene kugle. Kako sfornost može izgledati kao

pojedinačno svojstvo određene kugle? S punim uvjerenjem možemo reći da će sfernost životinji izgledati kao gibanje plohe koju ona vidi.

Kad se životinja približi kugli vjerojatno se događa otprilike ovo: ploha koju životinja vidi stane se brzo gibati. Središte se pomiče naprijed, a sve ostale točke udaljavaju se od središta brzinom razmjernom udaljenosti tih točaka od središta (ili kvadratu udaljenosti od središta). Upravo na taj način životinja mora osjećati sfernu plohu. To podsjeća na način na koji mi osjećamo zvuk. Na određenoj udaljenosti od kugle životinja je vidi kao ravnicu. Približavajući se i dodirujući neku točku na kugli ona vidi da je odnos svih drugih točaka prema toj točki drugačiji u usporedbi s tim kakav bi on trebao biti na ravnini, kao da su se sve ostale točke pomakle, povukle se u stranu. Dodirujući drugu točku ona vidi, da i od nje sve ostale točke uzmiču. To svojstvo kugle njoj će izgledati kao gibanje, kao "vibracija". Kugla će zaista biti nalik na plohu koja vibrira, nije se. Na isti način i životinji mora izgledati kao gibanje svaki kut nepomičnog predmeta.

Životinja može vidjeti kut trodimenzionalnog predmeta samo ako se kreće mimo njega i pritom će joj se činiti da se predmet okrenuo, pojavila se nova strana, a prethodna se povukla ili pomakla u stranu. Kut će se zamjećivati kao okretanje, kao gibanje predmeta, tj. kao nešto prolazno, vremensko, odnosno, kao promjena stanja predmeta. Sjećajući se ranije viđenih kutova, koje je vidjela kao gibanje tijela, životinja će držati da su oni već prošli, završili, iščezli, da su oni u prošlosti. Dakako, životinja ne može tako razmišljati, ali će postupati kao da je tako razmišljala. Kad bi životinja mogla misliti o pojavama (tj. o kutovima i zakrivenim ploham) s kojima se još nije srela u životu, ona bi ih nedvojbeno zamislila samo u vremenu. Drugim riječima, životinja im ne bi mogla priznati zbiljsko postojanje u sadašnjem trenutku, dok se one još nisu pojavile. Kad bi mogla izraziti mišljenje o njima, ona bi rekla da ti kutovi postoje kao mogućnosti, da će postojati, ali ih sada nema.

Ugao kuće pokraj kojega svaki dan protiči za konja je pojava što se ponavlja u određenim okolnostima, no koja se ipak zbiva samo u vremenu, a nije prostorno i stalno svojstvo kuće. Kut je životinji vjerojatno vremenska pojava, a ne prostorna kao nama. Na taj način vidimo da životinja svojstva naše treće dimenzije zamjećuje kao gibanje i ta svojstva pripisuje vremenu, tj. prošlosti i budućnosti ili sadašnjosti, odnosno, trenutku prijelaza iz budućnosti u prošlost. To je izuzetno važna okolnost u kojoj leži ključ za razumijevanje naše vlastite percepcije svijeta i stoga je moramo podrobnije ispitati.

Dosada smo razmatrali o višim životnjama: psu, mački, konju. Sada uzmimo nižu, na primjer puža. Mi ništa ne znamo o njegovu unutrašnjem životu, ne možemo biti sigurni da je njegova percepcija vrlo različita od naše. Puževa osjetilna percepcija okolnog svijeta najvjerojatnije je vrlo nejasna. On vjerojatno osjeća toplinu, hladnoću, svjetlo, tamu, glad i on instinkтивno (na poticaj lagode-nelagode) pazi prema nepojedenom kraju lista na kojemu stoji i odmiče se od suhog lista. Njegovim kretanjem upravlja lagoda-nelagoda, uvijek teži jednom i izmiče drugom. On se uvijek kreće samo po crti - od nelagodnog prema lagodnome. On ne zna i ne osjeća ništa osim te crte. Ta je crta sav njegov svijet. Sve osjete što dolaze izvana puž osjeća na toj crti svoga kretanja. A oni dolaze iz vremena, od mogućnosti postaju zbilja. Sav naš svemir za puža postoji u budućnosti i u prošlosti, tj. u vremenu. U prostoru je samo crta. Sve ostalo je u vremenu. Puž najvjerojatnije nije svjestan svoga kretanja. Napinjući čitavo svoje tijelo on se kreće naprijed prema svježem kraju lista, no njemu se pritom čini da list ide prema njemu izranjujući u tom trenutku, pojavljujući se iz vremena kao što se nama pojavljuje jutro.

Puž je jednodimenzionalno biće.. Životinje na višem stupnju razvoja: pas, mačka, konj dvodimenzionalna su bića. Njima se prostor ukazuje kao ploha, ravnina. Sve izvan te ravnine za njih

leži u vremenu. Vidimo, dakle, da je viša životinja - dvodimenzionalno biće u usporedbi s jednodimenzionalnim - izdvojila iz vremena jednu dimenziju više. Svijet puža ima jednu dimenziju. Za njega se naša druga i treća dimenzija nalaze u vremenu. Svijet psa ima dvije dimenzije. Za njega je naša treća dimenzija u vremenu. Životinja može pamtitи sve pojave koje je opazila, tj. sva svojstva trodimenzionalnih tijela s kojima je došla u dodir, ali ne može znati da je ono što su za nju pojave koje se ponavljaju, stalno svojstvo trodimenzionalnih tijela - kut, zakrivljenost, ili konveksnost.

Takva je psihologija percepcije svijeta dvodimenzionalnog bića. Za njega svaki dan izlazi novo sunce. Jučerašnje sunce je zašlo i više se neće vratiti. Sutrašnje još ne postoji. Pijetao ne bi mogao misliti da svojim kukurijekanjem budi sunce. Za pjetla sunce i ne ide spavati. Ono odlazi u prošlost, iščeza, nestaje, prestaje biti. Sutra, ako se pojavi, to će biti novo sunce. Da bi postojalo, ono se ne mora probuditi, već nastati, roditi se. Pijetao bi mogao misliti da on svojim kukurijekanjem stvara, rađa sunce, da ga on prisiljava da se pojavi, da se rodi iz ničega, ali ne bi mogao misliti da budi sunce. To je psihologija čovjeka. Za pjetla svakog jutra izlazi novo sunce kao što za nas svaki dan dolazi novo jutro, svake godine novo proljeće. Pijetao ne može shvatiti da je sunce jedno i isto i jučer i danas, upravo onako kao što mi vjerojatno ne možemo shvatiti da je jutro jedno i proljeće jedno.

Gibanje predmeta, ono koje nama nije iluzorno, već zbiljsko poput okretanja kotača, vožnje kočije itd., životinji se umnogome razlikuje od gibanja koje ona vidi u svim za nas nepomičnim predmetima, od gibanja u kojem se njoj prikazuje treća dimenzija tijela. Te dvije vrste gibanja za nju će biti nesumjerljive. Kut ili konveksnu plohu životinja će moći mjeriti premda neće razumjeti njihovo pravo značenje i smarat će ih gibanjem. No zbiljsko gibanje, tj. ono koje je zbiljsko i za nas, ona neće biti u stanju mjeriti. Za to je potrebno naše shvaćanje vremena i mjerjenje svakog gibanja u odnosu na neko stalnije, tj. uspoređivanje svih gibanja s jednim. Životinja nije u stanju to uraditi jer nema pojmove. Stoga će za nas zbiljska gibanja predmeta za nju biti neizmjerljiva i, budući neizmjerljiva, i nesumjerljiva s drugim gibanjima koja su za nju zbiljska i izmjerljiva, a za nas iluzorna - ona koja zapravo predstavljaju treću dimenziju tijela.

Ovo posljednje je neizbjegno. Ako životinja osjeća i mjeri kao gibanje ono što nije gibanje, onda je jasno da ona ne može istom mjerom mjeriti ono što jest i ono što nije gibanje. No to ne znači da ona ne može znati narav gibanja u našem svijetu i prilagoditi im se. Naprotiv, vidimo da se životinje savršeno snalaze među gbanjem predmeta u našem trodimenzionalnom svijetu. U tome joj pomaže instinkt, tj. sposobnost, razvijena tisućgodišnjim odabiranjem, da svrhovito postupa bez svijesti o cilju. Životinja se zaista odlično snalazi u svim gibanjima oko sebe.

Međutim, kako razlikuje dvije vrste pojava, dvije vrste gibanja, jedno od njih životinja mora tumačiti kao nerazumljivo unutrašnje svojstvo predmeta, tj. najvjerojatnije će to gibanje držati posljedicom oživljenosti predmeta, a predmete koji se miču živima. Mače se igra loptom ili svojim repom jer lopta ili rep bježe od njega. Medvjed će se tući s granom dok ga grana ne zbaci sa stabla zato što on u zaljuljanoj grani osjeća nešto živo i neprijateljsko. Konj se plaši grma jer se grm pokrenuo i mahnuo granom. U posljednjem slučaju grm se uopće nije trebao micati - trčao je konj. No njemu je izgledalo da se grm miče - dakle, bio je živ. Životinji je vjerojatno sve što se miče živo. Zašto pas tako bijesno laje na kola u prolazu? Nama to nije posve razumljivo. Mi ne vidimo kako se u očima psa kočija što prolazi vrti, prevrće i krevelji. Živa je - kotači, krov, blatobrani, sjedalo, sve se to miče, okreće. Pokušajmo sažeti sve naše zaključke.

Utvrđili smo da čovjek ima osjete, predodžbe i pojmove, da više životinje imaju osjete i predodžbe, a niže samo osjete. Zaključak da životinje nemaju pojmove izveli smo iz činjenice da one ne posjeduju govor ni riječi. Zatim smo ustanovili da, budući da nemaju pojmove, životinje ne mogu pojmiti treću

dimenziju i vide svijet kao plohu, tj. nemaju sredstava, oruđa da isprave svoje pogrešne osjete svijeta. Zatim smo zaključili da, kako svijet vidi kao plohu, životinja na toj plohi vidi vrlo mnogo za nas nepostojećih gibanja. Naime, kao gibanja njoj se moraju činiti sva ona svojstva tijela koja mi smatramo svojstvima njihove trodimenzionalnosti. Tako kut i sferna površina životinji moraju izgledati kao gibanje plohe. Došli smo do zaključka da sve ono što za nas, kao nešto stalno, pripada području treće dimenzije, životinja mora smatrati prolaznim, nečim što se događa predmetima - vremenskom pojmom. Na taj način, u svim svojim odnosima sa svijetom, životinja je posve nalik nestvarnom dvodimenzionalnom biću koje smo pretpostavili da živi na ravnini. Sav naš svijet čini se životinji poput ravnine, kroz nju prolaze pojave i gibaju se po vremenu ili u vremenu.

Prema tome, možemo reći da smo utvrdili sljedeće: pri određenom ograničenju mentalnog aparata kojim zamjećuje vanjski svijet, subjektu se moraju mijenjati obličja i sva svojstva svijeta. Ako dva subjekta s različitim mentalnim aparatom žive jedan pored drugoga, oni moraju živjeti u različitim svjetovima, njima se moraju potpuno razlikovati svojstva protežnosti svijeta. Uostalom, vidjeli smo kakvi su uvjeti, ne izmišljeni niti umjetni, već zbiljski postojeći u prirodi, tj. mentalni uvjeti života životinja u kojima svijet izgleda ili kao ravnina ili čak kao crta.

Drugim riječima, utvrdili smo da trodimenzionalna protežnost svijeta nama ovisi o svojstvima našeg mentalnog aparata; ili, da trodimenzionalnost nije svojstvo svijeta, već samo svojstvo naše percepcije svijeta. Odnosno, trodimenzionalnost svijeta je svojstvo njegova odraza u našoj svijesti. Ako je sve to tako, onda je očito da smo doista dokazali ovisnost prostora o osjećanju prostora. A čim smo dokazali postojanje osjećanja prostora nižeg od našega, dokazali smo i mogućnost osjećanja prostora višeg od našega.

Kad bi se u nama uobličila četvrta jedinica mišljenja, koja se razlikuje od pojma kao što se pojma razlikuje od predodžbe, moramo priznati da bi se istovremeno s tim, u svijetu koji nas okružuje, nama pojavila četvrta karakteristika koju geometrijski možemo nazvati četvrtim pravcem ili četvrtom okomicom, jer bi ta karakteristika sadržala svojstva predmeta koja su okomita na sva nama poznata svojstva i nisu paralelna niti s jednim od njih. Drugim riječima, mi ćemo sebe vidjeti ili osjećati ne u trodimenzionalnom, već u četverodimenzionalnom prostoru, a okolni predmeti, baš kao i naša vlastita tijela, otkrivat će opća svojstva četvrte dimenzije koja ranije nismo zamjećivali, ili smo i ih smatrali pojedinačnim svojstvima predmeta (ili njihovim gibanjem) upravo onako kako životinje protezanje predmeta u trećoj dimenziji smatraju njihovim gibanjem.

Vidjevši ili osjetivši sebe u četverodimenzionalnom svijetu ustanovit ćemo da trodimenzionalni svijet nema i nikada nije imao nikakva zbiljskog postojanja, da je bio proizvod naše mašte, utvara, priviđenje, opsjena i optička varka, bilo što, samo ne zbilja.

Sve to nipošto nije neka "hipoteza", pretpostavka; to je egzaktna metafizička činjenica, baš kao što je činjenica postojanje beskonačnosti. Da bi opstao, pozitivizam je morao odbaciti beskonačnost ili je u najmanju ruku nazvati "hipotezom" koja može biti istinita, a može biti i neistinita. Ali beskonačnost nije pretpostavka; ona je činjenica. A isto takva činjenica jest i višedimenzionalnost prostora i sve ono što ona implicira, tj. nezbiljnost svega trodimenzionalnoga.

Ouspensky, 1920

Nakon što sam pročitala ovaj dio iznad, NAKON što su Kasiopejci govorili o percepciji na 4. denzitetu, postala sam svjesna jaza izmedju naše percepcije ovog našeg svijeta i onoga što bi naš svijet

zapravo morao biti. Mi ćemo se vratiti na Ouspenskog i njegove špekulacije o percepciji na višim denzitetima, ali za sada se moramo vratiti na našu priču o Valu I otkrićima, kuda su vodila ta otkrića i ono što mi razumijemo u sadašnjosti. Oko tjeđan dana nakon što je moje "Sufi" pitanje dovelo do teme "nestabilnih gravitacijskih valova", odlučila sam se pitati pitanja o denzitim. Stvarno sam pokušavala shvatiti ZAŠTO mi možemo percipirati stvari samo u ovom uskom okviru naše stvarnosti. Htjela sam znati zašto su stvari koje postoje u drugim "oblastima" zastrite od nas. Nisam mogla posve shvatiti razliku između 4. i 5. denziteta jer toliko mnogo poznatih učenja govore o fizičkom planu, a zatim - fiju! - odeš na eterični ili "astralni" plan. Kasiopejci su govorili da postoji nešto "parafizičko", neki srednji stupanj - fizički, ali na osebujan način - i ti možeš "umrijeti" tamo, a zatim ideš na "astralni" ili eterični plan. Ovo je bila potpuno nova ideja, i ja sam pokrenula pitanje na tu temu:

22.06.1996

P: Željela bih večeras pitati u vezi 5. denziteta. Kako funkcionira "linija razdvajanja" između fizičkog 4. denziteta i 5. denziteta?

O: Reciklirajuća zona, netko mora imati direktni kontakt u perfektnom balansu s onima na 6. denzitetu da bi ispunio potrebu za fazom kontemplacije/učenja dok je između inkarnacija u denzitetima 1 - 4.

P: Kad osoba završi sva svoja iskustva u denzitetima 1 - 4, da li oni ostaju na 5. u nekom periodu dok se ne pomaknu u 6?

O: Da.

P: Kad umrete u 3. i odete u 5. denzitet, da li prolazite kroz 4., ili ga vidite?

O: Ne.

P: Kad ste u 5. denzitetu, da li je dio vašeg služenja da budete vodstvo? Da li su tamo 2 vrste bića, na 5. denzitetu, ona koja su tamo za recikliranje i ona čiji je to, jednostavno, nivo?

O: Ne. Svi su kao jedan u bezvremenskom razumijevanju svega što tamo jest.

P: Ako osoba 5. denziteta ima bezvremensko razumijevanje, što to njima određuje gdje će se "reciklirati", kao suprotnost prebacivanja iz 5. u 6. denzitet?

O: Kontemplacija otkriva potreban put / sudbinu.

P: Dakle, ujedinjeni sa drugim bićima na 5. denzitetu, vi dođete do, u neku ruku, razumijevanja vaših lekcija...

O: Balansirani. I to je, draga moja, drugi primjer gravitacije kao veze svih kreacija... "Veliki izjednačivač"!

P: U slici u mojoj glavi, ciklus ide prema van, disperzira, i počinje rasti i vraćati se izvoru. Da li je to točno?

O: Blizu.

P: Da li je to, u stvari, točno pola svega što postoji, što se kreće u debalans, dok druga polovica ide u balans?

O: Blizu.

P: Cijeli svemir? Sve što postoji?

O: Da.

P: Da li je moguće da jedno područje svemira ima više balansa, tražeći energiju, dok drugi ima više onog što traži debalans?

O: Oh, da!

P: Da li je Zemlja jedno od tih područja koje je više u debalansu nego u balansu, trenutno?

O: Da, ali brzo se kreće natrag, prema balansu.

P: Da li je granica realiteta (Val) dio tog balansiranja?

O: Da.

P: V: Prije nekoliko tjedana neki od nas su počeli patiti od unutrašnje topline, besanice i drugih stvari.

Što je to bilo?

O: Slika. Duboka veza vlakana se povezuje u DNA strukturi.

P: Pa, želim znati da li je to u mojoj glavi da postajem toliko vruća ili da li moja temperatura tijela zbilja raste?

O: Samo u 4. denzitetu. Curenje (bleedthrough, prim. prev.), naviknite se na takve stvari!

P: L: Da li to znači da mi stvarno doživljavamo curenje do 4. denziteta?

O: Slika.

P: V: Da li su maleni bljeskovi svjetla koje vidim, također manifestacija toga?

O: Možda je tako, ali pokušajte se koncentrirati na eterički značaj, rađe nego na fizički.

P: L: Kad kažete "Duboka veza vlakana se povezuje u DNA strukturi", da li to znači da se mi povezujemo sa tijelom 4. denziteta koje raste, razvija se?

O: Polako, ali sigurno. Rekli smo vam prije da su nadolazeće "promjene" vezane uz spiritualne faktore i faktore svijesti, a ne na toliko objavljuvane fizičke. Simbolizam je uvijek neophodno oruđe kod učenja. Ali, trik je u tome da se čitaju sakrivenе lekcije predstavljene simbolikom, a ne da se zakači na doslovno značenje simbola!

P: Rekli ste da simbolika ima mnogo toga sa sakrivenim značenjima. Simbolika koju ste koristili je "slika" i "duboka veza vlakana" DNA. Sad, da li je to fizička, simbolička slika?

O: Da.

P: Što je vaša definicija "slike"? Mi ih imamo mnogo.

O: Učenje je zabavno, Laura, kao što si mnogo puta iskusila!

P: Pa, ja sam toliko "vruća" sada da bih odmah željela znati! I kako to da sam uvijek ja ta kojoj se dodijeli posao ili onaj tko to mora shvatiti?

O: Jer si ti pitala za "moć" da shvatiš najbitnije stvari u cijelom realitetu. I mi smo ti asistirali u tvojem napretku.

P: Slika. DNA veza. V: "Moć" je bila pod navodnicima.

O: Pusti to zasad, ubrzo ćeš znati dosta toga.

P: Da li je to tijelo u 4. denzitetu nešto što već postoji tako da mi možemo komunicirati s njim?

O: Imaš tijelo? (Habeas Corpus?)

P: Pa, oni su upravo rekli... L: Pa ono što to mora značiti je to da ti JESI ono - ti se transformiraš malo po malo i svi neugodni usputni efekti su samo dio toga.

O: Da.

P: V: Pošteno! L: TR mi je pokazao nekoliko akupunktturnih točaka koje izgleda da induciraju promjenjeno stanje svijesti. Da li je to, kao što on kaže, način da se otvore vrata prema podsvijesti?

O: Stimulira endorfine.

P: Ima li nekog dijela tijela koji se MOŽE koristiti za asistiranje za otvaranje prema podsvijesti?

O: Takva asistencija nije potrebna. Prvo, željeli bi predložiti da potražiš doktora za "spin" za tvoju potragu!!!

P: Da li bi doktor za "spin" bio Sufi učitelj?

O: Jedan primjer.

P: Da. Oni stalno ukazuju na stvari koje uključuju i vrtenje. (spin je svojstvo subatomskih čestica da se vrte oko svoje osi)

O: Hilliard. Leed Skallen. Koralni Dvorac.

P: Pa, oni zbilja forsiraju tu stvar sa gravitacijom. Mogu li pitati pitanja s drugom temom?

O: Možeš pitati i o Uskršnjem Zeki ako želiš.

P: Da li je svijest 3. denziteta jedina sa percepcijom vremena?

O: Ne.

P: Pa, koje još?

O: 4,5,6,7.

P: Ali mislila sam da je percepcija vremena - iluzija?

O: TVOJA percepcija vremena je iluzija. Sjećate se primjera kad se pas i mačka voze u autu?

P: Da. Ouspensky i konj. Dakle, vrijeme, kao esencijalna stvar, POSTOJI?

O: Ali ne kao što ga vi znate. Kad mi spomenemo "bezwremenski", mi samo govorimo sa stajališta koje je vama poznato.

P: Onda, da li vrijeme postoji i da li svemir ima granica?

O: Vi postajete zbumeni jer vaša urođena linearna percepcija zaklanja sliku vaših npora koje pokušavate ostvariti.

P: Dobro, vratimo se natrag na "balansiranje" Zemlje. Kako se to može postići?

O: Nejasno pitanje.

P: Da pokušam ovako: grupa "kanti ljubavi i svjetla" kaže da će se izbalansirati jer će svi početi misliti lijepo misli i da će njihove kante ljubavi i svjetla dosegnuti kritičnu masu i raširiti se na ostatak čovječanstva i da će svi loši momci biti transformirani u dobre momke. To je standardna verzija. Da li ste na to vi mislili?

O: Ne.

P: Napuhano! Da li će energija koja se manifestira u pozitivnom, na i oko planete, reducirati nivo negativnosti u bićima koja egzistiraju na planeti?

O: To nije bit. Kad "Zemlja" postane realitet 4. denziteta, sve sile, i OPS i OPD će biti u direktnom kontaktu jedne s drugima... Bit će to "igralište na istom nivou", i zato, balansirano.

P: Govoreći o balansu, jedan od krugova u žitu ste interpretirali kao "astronomski dvojni fenomen". Što je astronomski dvojni fenomen?

O: Mnogo savršeno sinhroniziranih značenja. Duplikat, kao kod "Alisa kroz naočale".

P: Dvostrukе slike. Da li je to vezano uz materiju i antimateriju?

O: Da, i...

P: Gravitaciju i manifestiranju na jednoj strani i manifestiranju slike u ogledalu na drugoj...

O: Da, i...astronomskih.

P: Dobro, to je vezano uz zvijezde i planete... astronomski u smislu drugog univerzuma, alternativnog univerzuma sastavljenog od antimaterije?

O: Da, i...

P: I da li će se taj alternativni univerzum doći u presjek sa našim univerzumom...

O: Ne.

P: Da li je taj alternativni univerzum od antimaterije točka iz koje se dešava fenomen ili manifestira u našem univerzumu?

O: Više kao vrata "tunela".

P: Da li taj alternativni univerzum sredstvo kojim ćemo morati putovati u 4. denzitet? Da li je on veo, ili neka vrsta ponora?

O: Razmislite o tome kao o autoputu. Granica realiteta je putujući val.

P: Dobro, rekli ste "putujući val" i onda ste rekli da je antimaterija autoput. Da li to znači kretanje kroz antimateriju ili na neki način, interakcija s antimaterijom kroz impuls putujućeg vala, ili granice realiteta?

O: Savija prostor/vrijeme, to je tamo gdje se vaši nestabilni gravitacijski valovi mogu primjeniti.

P: Korištenje antimaterije pomoću kreiranja EM polja, koje destabilizira gravitacijski val, dozvoljava antimateriji da se ujedini s materijom, kreira portal kroz koji se vrijeme/prostor može saviti, ili putovati koristeći to "savijanje". Drugim rječima, stvaranje EM polja, donošenje u antimateriju, JEST savijanje vremena/prostora? Da li je to?

O: Da.

P: V: Da li postoji portal za svaku osobu ili jedan veliki portal?

O: Ne.

P: Dakle, mi se krećemo kroz portal u masama?

O: Ne.

P: V: Ako nema osobnih portala za osobe za jednu osobu, ili portala za grupe ljudi...

O: Portal je tamo gdje ti poželiš da bude. Sa odgovarajućom tehnologijom vi možete kreirati portal gdje poželite. Tu su neograničene opcije.

P: L: Odgovarajuća tehnologija. Nestabilni gravitacijski valovi. I jednom ste nam rekli da proučavamo Tesline zavojnice... antimaterija... destabilizacija gravitacijskih valova pomoću generiranja EM polja omogućuje antimateriji da bude u interakciji s materijom što tada kreira portal... da li u antimaterijskom univerzumu sve to putovanje natrag i naprijed čine vanzemaljci kad otimaju ljudе?

O: Blizu. Oni transportiraju kroz njega, ali većina otmica se dešava ili u 3. ili u 4. denzitetu.

P: Da li je to kretanje kroz univerzum antimaterije ono što ljudi opaze kao njihovu otmicu kao "vatreni zid"? Rastavljanje. Demolekularizacija?

O: Ne. To je TransDimenzionalna Atomska Remolekularizacija. (TDARM)

P: Dobro, ako je osoba prolazila kroz antimaterijalni univerzum, kako će ona to vidjeti?

O: Neće.

P: Zašto?

O: Nema prostora, nema vremena.

P: Univerzum antimaterije nema prostor, niti vrijeme... dakle, taj univerzum je vjerojatno tamo gdje su jadni momci sa Leta 19?

O: Da.

P: I može se zaglaviti na tom mjestu?

O: Da. I ako ste u čahuri vremenskog iskrivljenja, vi ste hipervijesni, tj. vi opažate "nula vremena", kao da su doslovce milioni godina, tj. ako je krug povezan ili zatvoren, kao u "Filadelfijskom eksperimentu". I na to, laku noć.

Sada želim staviti ove dvije primjedbe iz gornjig prijepisa zajedno:

Kad "Zemlja" postane realitet 4. denziteta, sve sile, i OPS i OPD će biti u direktnom kontaktu jedne s drugima... Bit će to "igralište na istom nivou", i zato, balansirano.

i

P: Dakle, ujedinjeni sa drugim bićima na 5. denzitetu, vi dođete do, u neku ruku, razumijevanja vaših lekcija...

O: Balansirani. I to je, draga moja, drugi primjer gravitacije kao veze svih kreacija... "Veliki izjednačivač"!

Sjećate se što je bilo rečeno o "bićima suštine" u drugom dijelu Serije o Valu:

P: Ima li drugih dijelova nas u svim realitetima, čineći druge stvari u ovome trenutku?

O: Da.

P: I kako će utjecati granica križanja realiteta na to?

O: Stopit će se (ujediniti).

P: Da li trebamo proširenu hipnozu da iznesemo te aspekte nas samih i da se nosimo s njima pomalo?

O: Desit će se nemamjerno. Bit će kao termonuklearna eksplozija.

I iz diskusije o "Oz-u":

P: Sad, kad onaj tko se pomakne u 4. denzitet, da li će on iskusiti kompletnost ili se stopiti sa svim drugim denzitetima postojanja svojeg bića, na toj točki, pa čak iako je to jako kratko?

O: Za nekog mali nemjerljivi trenutak, to je ono pod čim se podrazumijeva "prosvjetljenje"!

P: Ali, u tom kratkom trenutku, jer tu ne postoji vrijeme, možda trenutak kao eon, ovisno o tome kako bi to neka individua mogla mjeriti, mi možemo iskusiti jedinstvo sa višim "nama"?

O: To može izgledati da traje "zauvijek".

P: L: Da li je to poznato kao "ushićenje"?

O: Neki su pokušali objasniti instinktivne misaone forme na taj način.

Tako, čini se da smo identificirali naš val - to je Gravitacijski val.

Do sada je sve dobro, zar ne? Slijede li me svi ovdje? Svi znamo što sam pokušavao sa ovim pitanjima? Mislila sam da je tako. A što je više, mislila sam da polako držim stvar u ruci. Mislila sam da imam trag. Postala sam tako intenzivno progonjena referencama o gravitacijskom valu koji će otklučati tajne fizike, da nisam mogla ni spavati zbog svih vizija Nobelove nagrade u mojoj glavi! Tamo sam bila ja, gospodja obična Amerikanka sa petoro djece i spritističkom pločom u sobi pored kuhinje koja će mi dati tajne da otklučam sve tajne prostora, vremena i postojanja! Ja ću to napraviti za sve žene u svijetu koji su bili tretirane kao drugi sloj gradjana otkad je taj stari Gušter Jehova / Yahweh dao jabuku Evi.

Ja ću to napraviti za sve neopjevane heroje i svu genijalnost koja je nastala kod kuće i za sve one koji žive svoj život u tihom očajanju, moleći nebo noću "Zašto sam ovdje? Što moram uraditi?" Moja mala praktična ploča će mi dati NOVU teoriju SVEGA! Umotati ću to sve u lijepi, krasan mali paket i poslati ga najbližem sveučilištu, a oni će samo preći preko toga u čudu i poslati me da u Stockholmu podignem moju medalju!

Kako tvrdoglav osjećaj! Ja sam trebala vidjeti da to dolazi, ali nisam. Jama, znate ona jama koju iskopa ponos? Pala sam u takvu jamu u slijedećoj sesiji.